

CRÈME VAN VERSAILLES EN ANDERE SPROOKJES

Crème van Versailles

en andere sprookjes

Bernard Ferwerda

© 2017 B.K. Ferwerda / Uitgeverij U2pi

Titel: Crème van Versailles en andere sprookjes

Auteur: Bernard Ferwerda

Uitgeverij U2pi BV, Den Haag

Website uitgever: www.jouwboek.nl

ISBN: 978-90-8759-737-5

NUR: 277

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande toestemming van de uitgever.

Inhoud

Smeerkop, de meeuw 7

De huisduiven op het balkon 11

De Nijlgans 16

De held van de kraaienkolonie 27

Het kleine witte hondje 35

Eik op zoek naar mensenbenen 49

Crème van Versailles 54

Smeerkop, de meeuw

Niet ver terug in de tijd verzamelde zich elke morgen rond 10.00 uur een groepje meeuwen in het water van de haven. Ze badderden daarin dan, dat het een lieve lust was, waarbij zij hun kopjes onder water staken om bij het naar boven komen het water over hun ruggetje en schuddende vleugels heen te laten vloeien. Terwijl zij veel plezier maakten, bleef Smeerpoetsvogel – zoals hij door de anderen werd gepest – rondvliegen. Hij hield - ondanks dat hij kon zwemmen en duiken- niet van zich te wassen met water; zelfs niet in de regen. Plotseling begon het te stortregenen en scheerde hij onder de brug om bij de duiven te schuilen tot het weer droog werd. De duiven hadden echter een hekel aan deze stinkende indringer met zijn vervuilde, zwarte, kop. Met venijnige pikbewegingen probeerden ze hem uit hun domein weg te jagen. In plaats van dat hij wegvloog, bleef hij schreeuwend, alsof hij net uit het ei gekropen was, zitten.

‘Kan ik er wat aan doen dat ik geen duif ben?’

‘Nee, je bent een vieze vogel’, durfde één van de duiven op te merken.

‘De regen zou je schoonspelen.’

‘Regenwater is niet mijn ding’, schreeuwde de meeuw, ‘de zon is mijn vriend.’

‘Deze brandt de viezigheid erin’, koerde de duif, waarop Smeer-

vogel nog luider begon te krijzen: ‘Beter vuil dan schoon!’
Alle duiven scheerden onder de brug vandaan en lieten de aansteller zich in zijn eigen vuil wentelen.

‘Nu ben ik helemaal alleen’, jammerde de meeuw zielig. ‘Het is niet eerlijk’, zacht krijzend tegen zichzelf, waarna hij zijn zwarte kop tussen zijn vieze rugveren stak.

Zijn medemeeuwen waren ondertussen klaar met toilet maken en begonnen – ondanks de regen – rond te scheren op zoek naar eten. Daarbij vlogen een paar onder de brug door en zagen Smeerkop zitten slapen.

Die stinkvogel zullen we eens zijn veren wassen, waarop ze de anderen waarschuwden. Gezamenlijk doken ze het water in om hun snavels te vullen. Daarna vlogen ze over hem heen met het loslaten van het nat.

De druppels spetterden op zijn kopje en vette verenpak, waardoor hij wakker schrok. Ontwaakt kreeg zijn lijf de volgende plens over zich heen.

‘Ik ga dood’, begon hij te schreeuwen. ‘Houd op!’

In plaats van dat ze ermee stopten, bleven ze doorgaan. Ten einde raad dook hij in één keer – om aan zijn belagers te ontkomen – naar de bodem van de haven, waar hij, zijn adem inhoudend, bleef zitten. Zijn pestkoppen bleven rondcirkelen tot hij weer boven water zou komen. Bij het uitblijven daarvan scheerden ze, opgelucht over het feit dat hij verdronken moest zijn, weg van de haven naar de stad.

‘Het was zijn eigen schuld’, schetterden ze tegen elkaar. Hij was te vies om aan te pakken; een schande voor ons meeuwen.’

Ze hadden wel de spotter gemist, die de duik van hun slachtof-

fer had gefilmd en nu op zijn horloge de secondewijzer volgde. Het duurde meer dan een kwartier voor Smeerkop zijn kop boven water durfde uit te steken. Glanzend schoon, zijn zwarte kop glimmend in het teruggekeerde zonlicht, werd gefilmd door de opgeluchte spotter. Zoals dat tegenwoordig gaat, zette deze de gebeurtenis op het internet met het gevolg dat de kaden langs de haven vol stroomden met spotters. Iedereen wilde die meeuw voor de lens krijgen met zijn zwarte kop en een uithoudingsvermogen van een kwartier onder water. Werd Smeerkop opgemerkt, dan klikten ze hun camera's en strooiden eten voor hem in het water, in de hoop dat hij er achteraan zou duiken, zodat zij de foto van het jaar konden schieten.

De meeuw voerde de spanning op door boven hun hoofden te blijven rondvliegen. De andere opduikende meeuwen werden door de toeschouwers met boegeroep onthaald.

'Scheer jullie weg!' schreeuwden ze, wanneer deze hongerige vogels naar het gestrooide voedsel doken.

Sommigen begonnen zelfs met stenen te gooien.

'Vlieg naar de zee!' riepen anderen, tot smeerkop neerstreek op een meerpaal. Dan begon iedereen uitbundig te roepen, alsof er een paradijsvogel was neergestreken.

Zodra Smeerpoets zijn medemeeuwen – zijn pestkoppen – waarnam, vloog hij op, om met een duikvlucht de haven in te duiken.

Iedere spotter hield, met zijn camera in de aanslag, zijn adem in.

Wat smeerkop kan, kunnen wij ook, doken alle meeuwen het water in om na vijf minuten halfdood boven te komen drij-

ven. Beschaamd zwom de troep weg, terwijl achter hen het applaus opklonk voor de boven het water uitschietende schone Smeerkop.

‘Het is verkeerd verdeeld in de wereld’, mokten de meeuwen. ‘Wij zijn de schoonste meeuwen van het land. Wie krijgt het meeste applaus?’

‘Het enige dat ons rest, is hem in onze groep op te nemen’, stelde één voor. ‘Hij is tenslotte één van onze kolonie.’

Zo kon het gebeuren dat de meeuwen Smeerkop voortaan met rust lieten, wanneer deze niet mee wilde doen aan hun was-ritueel. Daarna vlogen ze gezamenlijk met hem over de haven. Zelfs de duiven onder de brug volgden hen voor korte tijd, om zo een graantje van zijn roem mee te pikken. Smeerkop zelf bleef minstens één keer per week naar de bodem van de haven duiken, waar hij vijftien minuten verbleef, om na bovenkomst - schoon als zilver - samen met zijn vrienden een ronde te maken om alle applaus in ontvangst te nemen.

De huisduiven op het balkon

Eens bouwde een koppeltje huisduiven hun rommelige nest op het balkon van een flat op de tweede verdieping. Daar ze de bewoners de laatste tijd niet meer hadden gezien, leek hen die plek veilig en rustig. Het vrouwtje legde haar twee witte eieren en drukte haar broedplek erop, terwijl haar mannetje haar zo nu en dan verwendde met een lekker hapje. Hoe vredig is het leven, dacht de broedende in het nest - op de kast - met haar oogjes gericht op de dichtgeschoven gordijnen achter het flatraam.

Woont er echt niemand, vroeg ze zich af onder het keren van haar twee eieren. Waarom hangen die altijd zo roerloos, met soms een bewegende schaduw daarachter?

‘Het zal wel om een blinde gaan’, koerde haar mannetje geruststellend. ‘Die hebben geen licht nodig.’

‘Toch blijf ik het vreemd vinden’, antwoordde het vrouwtje, terwijl de gordijnen plotseling op een kiertje werden geschoven.

‘Er zit leven in de tent!’ koerde ze. ‘Een angstig oog beloert ons.’

‘Zou die persoon ons goed of slecht gezind zijn?’ koerde het mannetje.

Hij vloog naar de balkonreling om van daaruit de bewoner naar buiten te lokken, maar deze had de gordijnen al weer

dichtgeschoven.

‘Heb je hem of haar kunnen zien?’ koerde het vrouwtje, zich ongemakkelijk voelend met de situatie.

‘Die persoon gedraagt zich als een schildpad.’

‘Was het maar een schildpad, die zijn zo langzaam, koerde ze terug, dat onze jongen al uitvlogen zijn voor deze ons nest bereikt heeft.’

‘Geen zorgen voor de dag van morgen’, koerde het mannetje naast haar neerstrijkend.

De avond daarop werden de gordijnen nog wat verder opengeschoven en staarden twee grote, verschrikte ogen hun richting uit.

‘Nu wil ik weten met wie we te doen hebben’, schoot de mannetjesduif richting de reling om neergestreken de boel weer afgesloten te vinden.

‘Schijtlijster!’ koerde hij driftig tegen het licht vervuilde raam. ‘Kom naar buiten als je durft!’ Schijnbaar bezat diegene de moed niet, want de balkondeur bleef gesloten – als een dichtgeplakte mond.

‘Ik voel me nu ook niet meer op mijn gemak’, koerde het mannetje. ‘Het is beter dat wij verhuizen.’

‘Onze eieren koud laten worden’, koerde de vrouwtjesduif geschrokken. ‘Ik blijf erop zitten tot onze kinderen het levenslicht zien.’

‘Stel dat de loerder achter het gordijn een soepmaniak is, die onze kleintjes in de soep wil stoppen?’

‘Misschien is het een duivelmelker’, koerde het vrouwtje angstig, ‘die zich onze kinderen na hun geboorte wil toe-eigenen.’

‘Of’, riep het mannetje, ‘een duivenvanger van de gemeente. Hoe hebben we zo stom kunnen zijn om dit plekje uit te kiezen?’

‘Laten we ophouden elkaar angst aan te praten, kwam het vrouwtje tot haar zinnen. Ik heb geleerd om op de blaren te zitten’, terwijl ze zich vaster op haar eieren drukte. ‘Wie het ook is, ik pik het de ogen uit!’, waarop ze haar kop tussen de veren stak.

‘Steek je kop maar in het zand’, koerde het blauwgrijze mannetje opgewonden. Hij twijfelde even om – onder het mom ‘geen hemel zonder sterren of er valt er weleens één naar beneden’ – de vleugels te nemen, maar hij herinnerde zich zijn familieverleden en zijn afkomst van een verdwaalde postduif uit de Tweede Wereldoorlog. Niemand verlaat het zinkende schip als laatste dan de kapitein, dacht hij onder het drukken van zijn warme duivelijf tegen het hare.

‘Samen staan we sterk’, troostte hij haar zacht koerend.

De dagen daarna bleef het rustig bij het raam. Op de zeventiende broeddag braken de eierschalen en twee kale jongen worstelden zich het leven in. De twee hulpeloze babyduifjes zetten het op een krijsen om eten, waarop hun ouders meteen in de stress schoten. Kinderen zijn een geschenk, maar ook een last. Hoewel, vond de duivenmoeder, dat niet opwoog tegen de vreugde van het bezit van die twee schreeuwleijkerds van Nooit genoeg en altijd honger. Bij het vallen van de nacht, wanneer ze vermoeid haar jongen warm hield, voelde ze zich gelukkig en vergat even alle zorgen, die hun opvoeding met zich meebracht. Ze wist dat ze na vier weken verzorging

zouden uitvliegen, waarna haar mannetje en zij aan een nieuw nest zouden beginnen. Niet meer op deze plek, nam ze zich voor – starend naar de gesloten gordijnen, waarachter het nog altijd unheimisch stil bleef.

Tot na een week na het uitkomen de gordijnen werden opengetrokken en de balkondeur werd opengegooid. Een gebruinde vrouw met een bezem in haar hand bezorgde het voerende duivenvrouwtje ter plekke bijna een hartverzakking, waarop ze angstig om haar mannetje begon te koeren, die meteen daarop aan kwam vliegen. Dat moet de vijand zijn, dacht hij -terwijl hij vervaarlijk koerend op het balkonhek neerstreek.

‘Wil je weleens maken dat je wekomt, lelijke schijtduif!’ riep het vrouwmens met de bezem. ‘Het is hier geen duivenkot!’

Ze zwaaide onder de opstijgende duif door, maar deze liet zich niet afschrikken en keerde terug.

‘Heb ik van mijn leven!’ gilte ze kwaad. ‘Wacht maar... Dorus!’, riep ze, ‘een lekker hapje voor je!’

Daar verscheen een likkebaardende kater met een vacht zo zwart als de nacht, maar zo kreupel als een paard..

‘Zie je die huisduif daar? Pak hem!’

Gehandicapte Dorus kon niet springen; hij kon enkel loeren met zijn dofgele ogen en blazen tegen de mannetjesduif dat hij op moest zouten.

‘Wie beloerde ons steeds vanachter de gordijnen?’ koerde het mannetje, ziende dat deze blazende een andere uitstraling bezat. Tijd om het antwoord af te wachten was er niet, want de vrouw had inmiddels het nest ontdekt. Snel vloog hij op en

streek neer om zijn vrouwtje en jongen te beschermen.

‘Ben ik vier weken op vakantie en mijn hele balkon ziet eruit als een smerig varkenshok. Ik veeg jullie allemaal van de kast af!’ Voor ze zover kon komen, streek het mannetje op de bezemsteel neer, waarop ze er wild mee begon te zwaaien om hem eraf te krijgen. Hij fladderde omhoog om voor haar uit - door de open balkondeur - haar flat binnen te vliegen, waar hij neerstreek boven op de kast; tussen twee kostbare vazen in. In verblinde drift stooft ze al zwaaiend naar binnen om inplaats van het vogelbeest de vazen eraf te slaan, zodat deze aan gruzels op haar parketvloer sloegen.

Ze kermde als een gewond dier: ‘Daar heb ik ooit een vakantie voor uit de mond gespaard.’

De vijand had ondertussen een plek tussen haar pannen gevonden.

‘Ik maak soep van je!’ gilte ze onder het zwaaien, waarna haar getroffen pannen rinkelend door de keuken vlogen. Nu is het moment daar, dacht de duif. Hij vloog voor haar uit terug naar het balkon, terwijl zij hem blind van woede achtervolgde – met de bezem geheven – op zijn vogelhielen. Net over het balkonhek hield hij met een snel heen en weer gaande vleugelslag halt, waarop zijn belaagster struikelend over haar zwarte kater met een gil doorschoot en over de balustrade sloeg. In glijvlucht zeilde ze naar beneden, net als haar twee vazen zo juist daarvoor. De ziekenauto was snel ter plaatse, zo ook de politie, die na onderzoek de kater meenam. De buurvrouw – fobisch voor duiven – vond vier weken verzorging lang genoeg, waardoor de manke kater in het asiel moest verblijven voor zolang zijn

bazinnetje in het ziekenhuis lag.

‘Dat heb je mooi opgelost’, bewonderde het duivenvrouwtje haar mannetje. ‘Nu hebben we geen kwaad meer te duchten.’ Zelfs nadat de jongen waren uitvlogen, hingen de gordijnen er nog altijd gesloten bij.

‘Heb je haar niet te hard aangepakt?’ koerde ze.

‘Niet harder dan ze ons aangepakt zou hebben’, koerde het mannetje terug, om daarna samen met haar op zoek te gaan naar een nieuwe nestelplaats.

De Nijlgans

Ook deze lente broedde in het hertenkamp, tussen de dichte vegetatie, het nijlgansen vrouwtje; deze keer op zes eieren. Haar trouwe wachthoudende mannetje haalde agressief uit naar te dicht in haar buurt komende herten: ‘Maak dat jullie wegkomen, nieuwsgierige Aagjes!’

‘Ik zou maar oppassen’, balkte het mannetjeshert, ‘of ik rijg je aan mijn gewei.’

De nijlgans klapperde met zijn vleugels. ‘Denk maar niet dat ik bang ben’, en hij stoof op het groepje reeën af, die alle kanten uitvlogen – met het mannetjes hert voorop. ‘Waar blijf je nu met je opschepperij, opgeblazen spierbundel?’

‘Kom’, gakte zijn vrouwtje, ‘het is jouw broedbeurt.’

Even later drukt hij zijn broedplek op de eieren. Dan stil zitten wachten op het moment suprême. Ook mijmerde hij graag tijdens zijn zit over het nijlgansen leven.

‘Lang geleden, zwommen je voorouders in de Nijl, stromend door Egypte’, hadden zijn ouders hem als jonge nijlgans toevertrouwd. ‘Door mensen zijn wij meegenomen naar dit koude, waterrijke kikkerland.

‘Eens’, had zijn vader opgewonden gegakt, ‘zullen alle nijlgansen terugkeren naar de Nijl.’

Wanneer zal dat zijn, had hij graag willen weten.

‘Dat kan ik je niet vertellen’, had zijn vader die mooie toekomst

stvoorspelling afgesloten.

Vadernijlgans in de dop keek om zich heen. Ze hadden een goed leven in dit stadspark. De meeste wandelaars waren vriendelijk en strooide stiekem hun oude brood.

Ik zou weleens zin hebben in een lekkere boterham gezond, dacht hij, zoals die kantoorlui op hun bankjes verderop naar binnen zaten te werken en waarvan ze de korstjes in het water mikten. De laatste tijd schoot hij daarvoor niet eens meer het water in.

Zijn vrouwtje keerde terug.

‘Ik heb voldoende gegeten om het weer van je over te nemen.’
‘Laten we samen broeden’, stelde hij voor, in de hoop dat het dan sneller zou gaan.

‘Geen sprake van!’ duwde ze hem resoluut van het nest af. ‘Dat is tegen de regels van de natuur. We zullen niet lang meer hoeven te wachten of wij kunnen onze kinderen verwelkomen.’
Altijd weer de vreugdevolste belevens in haar leven: de uit de eieren gekropen pullen onder haar vleugels te voelen bewegen. Het mannetje begon van spanning te gakken. Nu leken de minuten uren bij het wachten op de kleintjes, die op wonderbaarlijke wijze waren gevormd uit het vormeloze in de eieren. Uit de verte loerde het mannetjeshert met zijn bijna uitgerekende zwangere reevrouwtjes. Vogels hebben het maar makkelijk, dacht hij. Die lijden zelf geen centje pijn, zoals de mijne straks bij de geboorte van hun jongen.

De volgende morgen was het groot feest, want zes pullen kroopen onder moeders vleugels vandaan het wijde park in.

‘Houd ze goed in de gaten!’ gakte ze tegen haar mannetje. ‘Ze lijken op mij toen ik jong was’, gakte de trotse vader.

‘Met mijn ogen’, gunde moeder hem niet alle eer.

Elk jaar hetzelfde ritueel van twee gelukkige ouders die hun kinderen wegwijs maakten in het leven van alledag. ‘Les 1’, gakte de vader. ‘Jullie moeten altijd op ons letten, want overal loert gevaar.’

‘Ja, gevaar’, kwetterden de pullen, terwijl ze door het gras naar de kant van het water buitelden.

‘Pas op!’ snaterde moeder. ‘Het is daar gevaarlijk. Kom terug, voordat een snoek toehapt.’

‘Ja, snoek’, snaterde één, overmoedig zijn kopje in het water stekend, waarop deze rover zijn kans greep.

Te laat was vader Nijlgans erbij. Hij duwde een paar keer zijn kop zoekend onder water, maar de roofvis was al met het jong tussen zijn kaken weggeschoten in de donkere diepte.

‘Als ik hem te pakken krijg, dan vermoord ik hem!’ gakte hij luid. Daarna begon hij zich agressief af te reageren op de dichterbij gezwommen meerkoeten, die geschrokken – al fladderend – een veilig heenkomen zochten.

‘Ons jong zien we nooit meer terug’, gakte moeder Nijlgans verdrietig. ‘En dat op de eerste dag van zijn leven.’ Vreugde en verdriet lagen dicht bij elkaar op deze mooie lentedag. Ze moesten verder. De geschrokken andere pullen kropen tegen haar aan.

‘In mijn buurt blijven. Jullie hebben gezien wat er kan gebeuren’, hield zij hen voor.

Ook vader voegde zich weer bij hen met zijn kop draaiend als